

POSTANOWIENIE

Dnia 3 lipca 2026 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dariusz Kala

w sprawie K. W.

oskarżonego o czyn z art. 286 § 1 k.k. i in.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 3 lipca 2026 r.,

skargi obrońcy oskarżonego

na wyrok Sądu Okręgowego w Krakowie

z dnia 29 stycznia 2026 r., sygn. akt IV Ka 1300/25

uchylający wyrok Sądu Rejonowego dla Krakowa – Krowodrzy w Krakowie

z dnia 29 kwietnia 2025 r., sygn. akt II K 94/24/K

i przekazujący sprawę do ponownego rozpoznania

na podstawie art. 539e § 2 k.p.k.

postanowił

- 1. oddalić skargę;**
- 2. kosztami sądowymi postępowania skargowego obciążyć oskarżonego.**

UZASADNIENIE

K. W. został oskarżony o to, że w okresie od 11 lipca 2019 roku do 1 kwietnia 2020 roku w W. działając z góry powziętym zamiarem reprezentując M. sp. z o.o. KRS XXX doprowadził w celu osiągnięcia korzyści majątkowej do niekorzystnego rozporządzenia mieniem B. sp. z o.o. z/s w W., poprzez niewywiązanie się z zobowiązań finansowych wobec tejże spółki wynikających z

dwóch umów pośredniczenia w obrocie nieruchomościami z dnia 17 października 2018 roku zawartymi pomiędzy B. sp. z o.o. z/s w W. a M. sp. z o.o. z/s w K. i wprowadził w błąd wyżej ww. nie wywiązując się z postanowień tej umowy, powodując straty w łącznej kwocie 147.205,93 złotych na szkodę B. sp. z o.o., tj. o przestępstwo z art. 286 § 1 k.k.

Wyrokiem z dnia 29 kwietnia 2025 r., sygn. akt II K 94/24/K, Sąd Rejonowy dla Krakowa – Krowodrzy w Krakowie uniewinnił oskarżonego od popełnienia zarzuconego mu czynu. Wyrok zawierał również rozstrzygnięcie dotyczące oskarżonej P. W. .

Wyrok ten został w całości zaskarżony apelacją wywiedzioną na niekorzyść oskarżonego przez prokuratora.

Po jej rozpoznaniu, Sąd Okręgowy w Krakowie, wyrokiem z dnia 29 stycznia 2026 r., sygn. akt IV Ka 1300/25, uchylił zaskarżony wyrok i przekazał sprawę Sądowi Rejonowemu dla Krakowa - Krowodrzy w Krakowie do ponownego rozpoznania.

Skargę na kasatoryjny wyrok sądu odwoławczego wywiódł obrońca oskarżonego, który zaskarżył ww. wyrok w odniesieniu do K. W. w całości, zarzucając mu:

a) bezwzględną przyczynę odwoławczą z art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k., w postaci nienależytej obsady sądu, ze względu na udział w składzie orzekającym sędziego X.Y., wcześniej delegowanego na urząd sędziego Sądu Okręgowego w Krakowie na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa, ukształtowanej w trybie określonym przepisami ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2018 r., poz. 3), przy czym wadliwość procesu powołania oraz towarzyszące jej okoliczności, które były już rozpatrywane przez Sąd Najwyższy, takie jak jego delegacja do Ministerstwa Sprawiedliwości od kwietnia 2018 r. do 30 czerwca 2019 r. i praca w tym departamencie, uzyskanie delegacji do Sądu Okręgowego dzięki pracy w Ministerstwie Sprawiedliwości i znajomości z ówczesnym sędzią Sądu Okręgowego oraz jego silne powiązania z władzą wykonawczą w efekcie udzielenia poparcia do KRS określonym osobom, zważywszy na rozpoznawanie w niniejszej sprawie apelacji prokuratora wniesionej na niekorzyść oskarżonego od wyroku

uniewinniającego oraz treść uzasadnienia zaskarżonego wyroku, prowadzą do naruszenia zewnętrznego aspektu niezawisłości sędziowskiej, tj. postrzegania osoby sędziego, jako niezawisłej i całkowicie wolnej od wpływów władzy wykonawczej, co skutkowało naruszeniem standardu niezawisłości i bezstronności z art. 45 ust. 1 Konstytucji RP, art. 47 Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej oraz art. 6 ust. 1 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności.

b) naruszenie art. 454 § 1 k.p.k. w zw. z art. 437 § 2 k.p.k. polegające na uchyleniu wyroku uniewinniającego ze względu na stwierdzenie, że uniewinnienie jest przedwczesne, ponieważ materiał dowodowy jest niewystarczający do rozstrzygnięcia sprawy, połączone ze wskazaniem sądowi I instancji konieczności ponownej analizy zebranych dowodów oraz uzupełniającego przeprowadzenia dowodów, co należy uznać za brak pewności sądu odwoławczego co do tego, że na przeszkodzie wydaniu wyroku skazującego stoi wyłącznie zakaz z art. 454 § 1 k.p.k., przy jednoczesnym, sprzecznym z powyższym przyznaniu, że w jego ocenie, materiał dowodowy daje podstawy do wydania wyroku skazującego, co implikuje konieczność wydania wyroku kasatoryjnego z uwagi na art. 454 § 1 k.p.k.

Podnosząc powyższe zarzuty, skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Krakowie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Skarga nie zasługuje na uwzględnienie.

Na wstępie należy przypomnieć, że z przywołanej w skardze uchwały składu połączonych Izb: Cywilnej, Karnej oraz Pracy i Ubezpieczeń Społecznych Sądu Najwyższego z 23 stycznia 2020 r., sygn. akt BSA I - 4110-1/20, absolutnie nie wynika, że każdy sędzia sądu powszechnego, który uzyskał nominację w następstwie brania udziału w konkursie przed Krajową Radą Sądownictwa po dniu 17 stycznia 2018 r., nie spełnia minimalnego standardu niezawisłości i bezstronności i każdorazowo sąd z jego udziałem jest nienależycie obsadzony w rozumieniu art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. Wskazana bezwzględna przyczyna odwoławcza, zgodnie z treścią powołanej uchwały, zachodzi wyłącznie wtedy, gdy wadliwość procesu powoływania prowadzi, w konkretnych okolicznościach, do naruszenia standardu niezawisłości i bezstronności w rozumieniu art. 45 ust. 1 Konstytucji

Rzeczypospolitej Polskiej, art. 47 Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej oraz art. 6 ust. 1 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności. W powyższym kontekście należy także przypomnieć, że Sąd Najwyższy w uchwale składu siedmiu sędziów z dnia 2 czerwca 2022 r., sygn. akt I KZP 2/22, odnosząc się do ww. uchwały połączonych Izb, również wskazał, że brak jest podstaw do przyjęcia a priori, iż każdy sędzia sądu powszechnego, który uzyskał nominację w następstwie brania udziału w konkursie przed Krajową Radą Sądownictwa po 17 stycznia 2018 r. nie spełnia minimalnego standardu bezstronności i każdorazowo sąd z jego udziałem jest nienależycie obsadzony w rozumieniu art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. Oznacza to, że w świetle ww. uchwał, dla wykazania zaistnienia w konkretnej sprawie stanu określanego mianem „nienależytej obsady sądu” nie wystarczy odwołać się do instytucjonalnej nieprawidłowości powoływania sędziów na podstawie procedury konkursowej z udziałem Krajowej Rady Sądownictwa w składzie ustanowionym ustawą z 2017 r. Konieczne jest bowiem wykazanie in concreto, że sędzia nie gwarantował chociażby minimalnego standardu bezstronności i niezawisłości. To zaś należy uczynić odwołując się do testu, którego elementy zostały opisane w obu ww. uchwałach Sądu Najwyższego (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 31 sierpnia 2022 r., II KK 85/22, zob. także postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 24 sierpnia 2022 r., III KK 216/22, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 22 czerwca 2022 r., sygn. akt V KK 171/22). Tego rodzaju okoliczności w powyższym środku zaskarżenia nie wskazano. Nie stwierdzono ich również z urzędu.

Rozwijając ten wątek wskazać należy, iż autor skargi, odwołując się do orzeczeń Sądu Najwyższego zapadłych w innych sprawach, wywód w rzeczonym obszarze oparł w istocie jedynie na tezie, że droga zawodowa sędziego X.Y.(stanowiska i funkcje obejmowane w latach 2018 – 2023), a także fakt, iż podpisywał listy poparcia kandydatom do Krajowej Rady Sądownictwa wskazują na związek ww. sędziego z „osobami powiązanymi z władzą wykonawczą, w istocie z Ministrem Sprawiedliwości”. W ocenie skarżącego okoliczność ta przełożyła się na realia tej sprawy. Sędzia X.Y. rozpoznając sprawę, w której akt oskarżenia został wniesiony przez prokuratora, czyli oskarżyciela publicznego podlegającego organizacyjnie i merytorycznie Prokuratorowi Generalnemu, pełniącemu

jednocześnie funkcję Ministra Sprawiedliwości, uchylił bowiem wyrok uniewinniający, pomimo braku podstaw uzasadniających takie rozstrzygnięcie.

Tego rodzaju argumentacja jest w oczywisty sposób niewystarczająca do wykazania trafności analizowanego zarzutu. Dość wspomnieć, że zaskarżony wyrok zapadł w czasie, gdy władzy wykonawczej nie sprawowały już osoby z „obozu politycznego”, który władzę tę piastował w latach 2015 – 2023, a z którymi to osobami - zdaniem skarżącego – miał być powiązany ww. sędzia.

Równie chybiony był zarzut oparty na tezie o obrazie art. 454 § 1 k.p.k. w zw. z art. 437 § 2 k.p.k. Wbrew temu, co twierdzi skarżący, z całokształtu wywodów zawartych w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia wynika, że sąd odwoławczy był przekonany, że istnieją podstawy do wydania wyroku skazującego. Eksponowane w skardze, mało stanowcze stwierdzenia (np. o przedwczesności wydania wyroku uniewinniającego), które pojawiły się w pisemnych motywach orzeczenia sądu odwoławczego, nie świadczyły zaś o niespójności rozumowania organu *ad quem*, ale wynikały z konieczności dochowania standardów wynikających z art. 442 § 3 k.p.k. Trafnie wskazuje się bowiem w doktrynie, że „w pisemnym uzasadnieniu sąd odwoławczy, stwierdzając zasadność zarzutów apelacji wniesionej na niekorzyść oskarżonego, powinien unikać jednoznacznego stwierdzenia, że w ponownym postępowaniu należy go skazać. W części uzasadnienia dotyczącej oceny zarzutów, sąd odwoławczy powinien natomiast wskazać błędy sądu pierwszej instancji, np. w ocenie dowodów (naruszenie art. 7), których naprawienie w ponownym postępowaniu może prowadzić do skazania. Oczywiście jest natomiast, że wskazania sądu odwoławczego co do dalszego postępowania, o których mowa w art. 442 § 3 nie mogą zawierać stwierdzeń co do rodzaju rozstrzygnięcia wydanego w ponownym postępowaniu”. (D. Świecki [w:] B. Augustyniak, K. Eichstaedt, M. Kurowski, D. Świecki, Kodeks postępowania karnego. Tom II. Komentarz aktualizowany, Gdańsk 2026, komentarz do art. 454, teza 13).

Kierując się przywołaną argumentacją, Sąd Najwyższy, zgodnie z treścią art. 539e § 2 k.p.k., oddalił skargę, obciążając oskarżonego kosztami sądowymi postępowania skargowego.

[J.J.]

[a.†]